

Juan Ferrer Miserol

Em dic Dave Bannion, som sergent de policia durant els anys cinquanta a una ciutat dels EUA. Vaig fer-me famós perquè en Fritz Lang va filmar els moments més èpics de la meua labor policial; especialment el fet de desmantellar l'imperi de Lagana, l'amo de la meua ciutat. Malauradament, aquells anys també foren els més tràgics de la meua vida, perquè hi vaig perdre la meua dona, la meua estimada Katie. La pel·lícula es deia *The Big Heat*, que en el llenguatge policial vol dir passar comptes, venjar-se. Però no estic plenament d'acord amb aquest títol; l'espectador podria creure que ho vaig fer únicament com a venjança per l'assassinat de Katie, però crec que hauria actuat de la mateixa manera sense que passàs aquesta tragèdia.

Me despertaren, a mitja nit de comissaria, per anar a un cas urgent. No era un cas qualsevol, se tractava de la

mort d'un també sergent de la policia, en Tom Duncan. Tot semblava un suïcidi; però el que més m'intrigà no fou la mort i les seves causes, sinó la mansió exageradament ostentosa de Tom i Bertha Duncan. Jo vivia en una casa infinitament més modesta i segons me deia Katie, podíem sopar qualche dia d'un *steak* gràcies al fet que la nostra filla encara no anava a l'escola. Era un enamorat de la classe mitja americana, i creia que aleshores el seu millor actiu era l'austeritat. No m'agradava gens el luxe, i molt manco si aquest era producte de la corrupció. Aquella casa de Duncan no era possible amb el seu sou i m'intrigava esbrinar el motiu del suïcidi.

Amb la tortura i l'assassinat de Lucy Chapman, l'amant de Duncan, vaig veure que allò sols podia esser obra de Lagana, la personificació del luxe. M'agrada molt aquell pla en el qual ell està en una balconada i darrera seu els edificis més alts de la ciutat, plens de llumins que enlluernen a qualsevol que no

gaudeixi del do de l'austeritat. Fritz Lang, sols amb aquest pla, el va retratar tal com era. Com que tot me duia cap a ell, vaig decidir visitar-lo al seu palau privat. Quan vaig arribar-hi, vaig constatar que estava escortat, dia i nit, per policies. Les meves sospites creixien. El despatx de Lagana estava d'acord amb el seu entorn i la seva fama, però hi tenia el retrat de la seva mare. De la manera que me'n parlà, d'ella, vaig veure que era l'única persona que l'havia estimat. Ell, no n'entenia massa de ximpleries com l'amor; venguessin de la seva mare o de qualsevol altre. Sols comprava i venia; però venerant aquell retrat se notava que sentia una manca que mai més no havia tornat a trobar. El seu problema era que no sabia quin era aquesta manca, ni a on podia trobar-la.

Parlant, a comissaria, amb el tinent i el comissari Higgins, el cap suprem, vaig treure en net que l'únic que els interessava era que deixàs de molestar en La-

gana. En aquella comissaria hi havia, per una banda, els que protegien en Lagana perquè estaven corromputs pel luxe, i per altra banda els dèbils mentals, que no sabien fer altra cosa que seguir les ordres dels superiors. Uns me volien aturar els peus perquè no els espenyàs el negoci i els altres estaven empardalats. Jo, veient el panorama i volent aclarir el que passava, vaig deixar-hi la meva insígnia de policia i vaig agafar la porta cap a la independència. També me'n vaig dur la pistola, perquè a més d'haver-la pagada amb el meu sou, vaig veure ben clar que la necessitaria. Havien assassinat Katie per error, la bomba anava dirigida cap a mi. No calia esser massa lúcida per veure que el luxe no anava de berbes.

En aquesta aventura hi ha dos personatges que m'arriben al cor, que mai no he pogut oblidar. Selma Parker, la comptable baldada, que me donà la pista per arribar a Lagana. Sensa ella crec que no hagués pogut enxampar-lo mai.

L'escena en què ella me diu el que sabia, va esser el moment més gratificant, perquè, a més d'aconseguir la informació que calia, me demostrà que sols l'austeritat, fins i tot en un baldat, gaudeix de l'estat necessari per assolir la independència personal. He de reconèixer que Lang, a l'escena la va brodar, perquè mentre me donava la informació, estàvem separats per una reixa, transmetent a l'espectador l'exacta sensació d'aïllament i angoixa que ens donava l'opressió per part del luxe. Però també se podia, endevinar la possibilitat de fugir-ne, sempre que col·laboràssim entre nosaltres, els austers. L'altre personatge és Debby, mig austera i mig luxosa. Aquesta dicotomia queda cinematogràficament plasmada quan, Stone, el braç criminal de Lagana, li escalfa amb cafè calent una part de la cara. Deixa ben evident que té dues cares. La del luxe, que li ha quedat malmesa, i la de l'austeritat, que la té incòlume fins a la mort. Aques-

ta cara és la que me donà suport per poder arribar a desmantellar la corrupció del luxe. Si gràcies a Selma Parker vaig poder començar, amb Debby vaig poder acabar-hi. He lamentat molt la seva mort, però he de reconèixer que és molt difícil sobreviure tenint dues cares.

En qualsevol cas no puc negar que el personatge més important és Bertha Duncan, la vídua del sergent suïcidat. Perquè, si al trobar el seu marit mort, en lloc d'agafar la carta adreçada al fiscal, amb tots els noms dels luxosos, i aprofitar-la per fer xantatge a Lagana per poder continuar dins el luxe al que s'havia acostumat, s'hagués posat a plorar la mort del seu marit, jo no hauria tengut cap feina. Però no, Bertha pertanyia al club del luxe i no li feia gens ni mica de gràcia haver de deixar-lo pel suïcida d'un ximple com el seu marit. Aquesta és la conseqüència que vaig treure d'aquella singular aventura, que quan se pertany al club del luxe és molt difícil sortir-ne. ■